

3) W przypadku odpowiedzi twierdzącej i tylko wtedy, gdy nie można dokonać wykładni zgodnej z prawem Unii, czy zasadę pierwszeństwa prawa Unii należy interpretować w ten sposób, że stoi ona na przeszkodzie przepisom lub praktyce krajowej, na mocy których krajowe sądy powszechne są związane orzeczeniami krajowego sądu konstytucyjnego i wiążącymi orzeczeniami krajowego sądu najwyższego i z tego powodu nie mogą, nie popełniając przewinienia dyscyplinarnego, nie stosować z urzędu orzecznictwa wynikającego z tych orzeczeń, nawet jeśli uznają, w świetle wyroku Trybunału Sprawiedliwości, że orzecznictwo to jest sprzeczne z art. 2 TUE, art. 19 ust. 1 akapit drugi TUE i art. 4 [ust. 3] TUE, w związku z art. 325 ust. 1 TFUE, na podstawie decyzji Komisji 2006/928/WE, w odniesieniu do art. 49 [ust. 1] zdanie ostatnie Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, tak jak w sytuacji w postępowaniu głównym?

(¹) Konwencja o ochronie interesów finansowych Wspólnot Europejskich, sporządzona na podstawie artykułu K.3 Traktatu o Unii Europejskiej (Dz.U. 1995 C 316, s. 49).

(²) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1371 z dnia 5 lipca 2017 r. w sprawie zwalczania za pośrednictwem prawa karnego nadużyć na szkodę interesów finansowych Unii (Dz.U. 2017 L 198, s. 29).

(³) Dz.U. 2006 L 347, s. 1.

(⁴) Decyzja Komisji z dnia 13 grudnia 2006 r. w sprawie ustanowienia mechanizmu współpracy i weryfikacji postępów Rumunii w realizacji określonych założeń w zakresie reformy systemu sądownictwa oraz walki z korupcją (Dz.U. 2006 L 354, s. 56).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof (Niemcy)
w dniu 15 lutego 2023 r. – H GmbH/Finanzamt M**

(Sprawa C-83/23, H GmbH)

(2023/C 205/28)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesfinanzhof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: H GmbH

Druga strona postępowania: Finanzamt M

Pytanie prejudycjalne

Pytanie prejudycjalne do celów wykładni dyrektywy 2006/112/WE (¹):

1. Czy mającemu miejsce zamieszkania w Niemczech odbiorcy świadczenia przysługuje tzw. bezpośrednie roszczenie wobec krajowych organów podatkowych zgodnie z wyrokiem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 15 marca 2007 r., Reemtsma Cigarettenfabriken – C-35/05 (EU:C:2007:167), jeżeli

- (a) odbiorca otrzymuje od dostawcy, który również ma miejsce zamieszkania w Niemczech, fakturę, w której wykazano podatek do zapłacenia w Niemczech, odbiorca płaci tę fakturę, a dostawca należycie odprowadza podatek wykazany na fakturze,
- (b) świadczenie, na które została wystawiona faktura, jest jednak świadczeniem wykonanym w innym państwie członkowskim,
- (c) odbiorcy odmawia się zatem odliczenia podatku naliczonego w Niemczech, ponieważ podatek nie jest tam prawnie należny,
- (d) dostawca koryguje następnie fakturę w taki sposób, aby nie był na niej wykazany podatek do zapłacenia w Niemczech, a zatem kwota faktury zostaje pomniejszona o kwotę wykazanego podatku,
- (e) odbiorca nie może dochodzić roszczeń o zapłatę wobec dostawcy z powodu otwarcia postępowania upadłościowego w stosunku do majątku dostawcy; oraz

- (f) możliwe jest, aby dostawca, który dotychczas nie był zarejestrowany w innym państwie członkowskim, został zarejestrowany do celów VAT w tym państwie członkowskim, tak aby mógł następnie, podając numer identyfikacji podatkowej nadany w tym państwie, wystawić odbiorcy fakturę wykazującą podatek do zapłaty w tym państwie członkowskim, co uprawniałoby odbiorcę do odliczenia tam podatku naliczonego zgodnie ze szczególną procedurą przewidzianą w dyrektywie 2008/9/WE⁽²⁾ z dnia 12 lutego 2008 r.?
2. Czy odpowiedź na to pytanie zależy od tego, czy krajowy organ podatkowy zwrócił dostawcy zapłatę podatku na podstawie samej korekty faktury, mimo że dostawca nie zwrócił nic odbiorcy z powodu otwarcia postępowania upadłościowego w stosunku do majątku tego dostawcy?

(¹) Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. 2006, L 347, s. 1).

(²) Dyrektywa Rady 2008/9/WE z dnia 12 lutego 2008 r. określająca szczegółowe zasady zwrotu podatku od wartości dodanej, przewidzianego w dyrektywie 2006/112/WE, podatnikom niemającym siedziby w państwie członkowskim zwrotu, lecz mającym siedzibę w innym państwie członkowskim (Dz.U. 2008, L 44, s. 23).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie (Polska) w dniu 21 lutego 2023 r. – Rada Nadzorcza Getin Noble Bank i in. przeciwko Bankowemu Funduszowi Gwarancyjnemu

(Sprawa C-118/23, Getin Holding e.a.)

(2023/C 205/29)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Rada Nadzorcza Getin Noble Bank i in.

Strona pozwana: Bankowy Fundusz Gwarancyjny

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 85 ust. 2 i 3 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiającej ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniającej dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/EU oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012⁽¹⁾ w związku z art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i art. 19 ust. 1 akapit drugi Traktatu o Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że w przypadku wniesienia przez radę nadzorczą podmiotu w restrukturyzacji skargi do krajowego sądu administracyjnego na decyzję w przedmiocie przymusowej restrukturyzacji, skuteczny środek ochrony prawnej uznaje się za zapewniony także osobom, które w zaskarżeniu tej decyzji upatrują ochrony swojego interesu prawnego, w sytuacji gdy sąd dokonując kontroli zaskarżonej decyzji nie jest związany zarzutami i wnioskami skargi oraz powołaną podstawą prawną, a prawomocny wyrok, wydany w wyniku rozpoznania tej skargi jest skuteczny erga omnes i gdy możliwość uzyskania przez te osoby ochrony ich interesu prawnego nie jest uzależniona od odrębnego wniesienia przez nie skargi do sądu administracyjnego na powyższą decyzję?
- 2) Czy art. 85 ust. 3 dyrektywy 2014/59/UE wprowadzający wymóg sprawnej kontroli sądowej oraz art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i art. 19 ust. 1 akapit drugi Traktatu o Unii Europejskiej, stanowiące o skutecznej ochronie prawnej, należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie zastosowaniu przepisu proceduralnego państwa członkowskiego, który zobowiązuje krajowy sąd administracyjny do łącznego rozpoznania wszystkich skarg, jakie zostały wniesione do tego sądu na decyzję organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, w sytuacji gdy zastosowanie tego przepisu wraz z innymi wymogami krajowej procedury sądowniczo-administracyjnej powoduje, że z uwagi na znaczną ilość takich skarg wydanie wyroku w sprawie może okazać się nadmiernie utrudnione, o ile w ogóle możliwe, w rozsądnym terminie?